

dømme en Mands Stattepligt — og tage Hensyn til det Moment, at den fraværende Person eller det Aktiefelskab, der driver en Næringsdrift, ved selve Udøvelsen af denne forringer de andre Borgere's Statteevne. Man kan maaffe fige, at det er et Hensyn, der ikke kan tages, naar der er Spørgsmaal om at anvende Reglerne om Stat paa Formue og Lejlighed. Overhovedet er der dem, der ville gøre gældende, at det er ikke et Statteprincip, det er ikke noget, man kan tage Hensyn til, naar man vil bedømme, til hvilken Stat vedkommende skal sættes, at han er i Stand til ved sin Virksomhed at forringe andre Stattebyere's Statteevne, saaledes at det vil være vanskelige for dem at betale deres Stat. Jeg tror imidlertid, at man kan fige, at det er et Princip, man fuldkomment vel har Lov til at tage med. Man bliver overhovedet ikke let enig om, hvilke teoretiske Betragtninger, man egentlig skal lægge til Grund for Statte. Der er mange forskellige Metoder, som man i saa Henseende søger at bringe til Anvendelse, teoretisk set, men det drejer sig jo om at se paa Sagen praktisk, og jeg skanner derfor ikke rettere, end at naar man vil se saaledes paa Tingene, maa man i Virkeligheden tage Hensyn til det, at der kan gøres andre næringsdrivende, naturligvis af samme Art, betydelig Afbræk og Skade derved, at der gennem Aktiefelskaber eller af uden for Kommunen boende Personer drives Næringer, som maaffe i særlig stor Grad lægge Bæftatning paa de kommunale Indretninger, og som i hvert Tilfælde forringe de andre konkurrerende Forretningers Indtægter og hele Stilling. Jeg tror, det er et Princip, man dog er berettiget til at tage med i Betragtning, og jeg tror ikke, man kan rejse nogen Indvending derimod ud fra Grundætningerne om Formue- og Lejlighedsbæftatningen. Men selv om man kunde gøre det, vilde der jo intet være til Hinder for, at man i Loven indførte noget, som ikke nøje stemmer med dette Princip, idet Loven jo i det hele taget gaar ud paa at indføre noget nyt og derfor er meget berettiget til at tage Hensyn til saadanne særlige Forhold, hvor man netop ikke kan ramme vedkommende efter Hensynet til Grundætningerne om Formue og Lejlighed. Man skal altsaa finde en anden Metode, hvorefter man kan ramme saadanne Forretninger, og det er det, man har tænkt paa i Udvalget, og som nogle Medlemmer have arbejdet meget stærkt paa. Der blev saa gjort gældende, at man blot ikke burde forlange af Aktiefelskaber og saadanne Forretninger, jeg har nævnt, hvis Skænderhavere ikke bo i Kommunen, at de skulle svare en

Stat, der stod lige med den, som de i Kommunen boende næringsdrivende under lige Forhold svarede. Man mente ikke at burde gaa saa vidt; der burde tilfalde Opholds-kommunen nogen Del af denne Stat, hvis vedkommende har en Opholdskommune, og under alle Omstændigheder: man kunde ikke aldeles stille Statte ved Siden af den Stat, som de i Kommunen boende maa betale. Det blev altsaa vilkaarligt, hvor vidt man i saa Henseende skulde gaa, men den overvejende Stemning blandt dem, der i det hele taget delte disse Synspunkter, var for, at man skulde gaa indtil $\frac{2}{3}$ af den Stat, som andre under lignende Forhold i Kommunen boende, vilde komme til at betale. Men det næste Spørgsmaal blev da: $\frac{2}{3}$ af hvad? Og i den Henseende fremkom der forskellige Forslag, hvoraf det ene gik ud paa, at man skulde tage en Gennemsnitsprocent, beregnet i Forhold til den anslaaede Indtægt. Som det høje Ting ved, er der ved Ligning paa Formue og Lejlighed særlig Spørgsmaal om to Arter af Indtægt, først den anslaaede Indtægt og derefter Statteindtægten, Statteindtægten, som jo navnlig kan ned-sættes og i mange Tilfælde vil blive nedsat. Nu er altsaa Spørgsmaalet dette, om man skulde gaa til den anslaaede Indtægt eller holde sig til Statteindtægten. Nogle Medlemmer mente, at det var det rimeligste at beregne Gennemsnitsprocenten af den anslaaede Indtægt og derefter beskaffe Aktiefelskaber og lignende med $\frac{2}{3}$ deraf. Derved vilde man ogsaa opnaa, at Aktiefelskaber kom til at svare en Stat, der nogenlunde stod i Forhold til Statteprocenten i den vedkommende Kommune, som jo kan blive forskjellig, efter som det er i Købstæder, Land eller Kjøbenhavn. Andre Medlemmer antog, at det ikke netop var den bedste Beregningsmaade, men mente, at man med fuld Retfærdighed kunde fige, at et Aktiefelskab og den Næring, hvorom der er Spørgsmaal, burde erlægge en Stat, der svarer til $\frac{2}{3}$ af det, som den næringsdrivende i den vedkommende Kommune under aldeles tilsvarende Forhold vilde komme til at erlægge, naar man altsaa slet ikke tog Hensyn til noget Moment, der enten kunde forbedre eller forringe hans Statteevne — det kunde man jo ikke tage Hensyn til ved Aktiefelskaber. Det var altsaa de dermed parallelt løbende Forslag, som i temmelig høj Grad har optaget Udvalgets Forhandlinger. Intet af disse Forslag kunde dog imidlertid, som det hedder i Betænkningen, vinde en saadan Tilslutning, at man kunde vente at føre det igennem, og Forslagsstillerne resignerede derfor og toge deres Forslag tilbage, saaledes at man omsider blev staaende